

[Mette Groes]

grupper, som har ret til det. Socialministeren argumenterer i bemærkningerne med, at forældre, der ikke ønsker en begrænsning i lønnen i forbindelse med pasning af syge børn, vil have mulighed for at anvende en feriedag, men har socialministeren tænkt på, at mange arbejdere er underkastet arbejdspladsens ferielukning og slet ikke selv kan vælge, hvordan de vil placere deres ferie? Eller ønsker ministeren især at diskriminere kvinderne, som jo oftest må tage sig af børnene?

I børnekommissionens betænkning understreges det, hvor vigtig en tidlig indsats over for syge børn er. Vi ved, at det eksisterende system ikke er finmasket nok. Hjemmehjælpen når ikke frem, før forældrene skal på arbejde, og det er ofte svært at få lægehjælp i hjemmet. Mange børn indlægges unødigt af disse grunde. Vi ved, at trivslen er relativt høj i småbørnsfamilierne, men vi ved også, at familierne er sårbare. Det er en meget dårlig idé at øge de unge familiers sårbarhed på denne måde. De har problemer nok, og det burde være regeringens opgave at hjælpe dem, men det er åbenbart ikke dens agt. Bedre bliver det ikke af, at en række andre forslag fra regeringens side yderligere udhuler familiernes økonomi.

Socialministeren mener, at indførelse af en karensdag ikke vil medføre administrative konsekvenser af betydning. Det vil vi meget gerne have nærmere belyst. Skulle det virkelig ikke give flere henvendelser til bistandskontorerne? Hvad med de funktionær- og tjenestemandsansatte? Vil det ikke give administrativt virvar at skulle trække dem for karensdage? Er der ikke nogle, der skal tage sig af det, og skal de ikke have løn for det?

Som allerede omtalt under debatten om de forslag, der hører under arbejdsministerens område, ønsker regeringen at sænke dagpengemaksimum fra 90 til 80 pct. Da dette emne netop er blevet så grundigt behandlet, skal jeg nøjes med at sige, at da vi i sin tid skabte flertal for den nuværende ordning, skete det først og fremmest ud fra lighedstanken. Vi ønskede at bringe lønmodtagere op på et dagpengeniveau, der ligestillede dem med funktionærer og tjenestemænd under sygdom. Det ønsker vi stadig at gøre, og vi kan derfor under ingen omstændigheder medvirke til den foreslåede forringelse af vilkårene for dem, der i forvejen har det sværest. I øvrigt mener vi, at behandlingen af dette for-

slag må afvente behandlingen af det tilsvarende forslag på arbejdsministerens område og landsarbejdsnævnets vurdering.

Pristalsregulering giver i dag en nødvendig om end begrænset og forsinket ajourføring af beregningsgrundlaget. Erstatte man den med at lægge 45 kr. til hvert halve år, er det en hån mod de lønmodtagere, som hver dag kan se priserne stige i forretningerne, og som samtidig skal bære konsekvenserne af nedsat dagpengeniveau og indførelse af karensdag.

Det sidste forslag, jeg vil omtale, er det, der går ud på at stoppe dagpengeudbetalingen, når der søges pension. Det er en dårlig idé. Efter mine begreber har folk, der er i en bestemt situation – dagpengenyderens, der ikke er afløst af en anden, pensionistens – et simpelt krav på at få hjælp efter de regler, som følger af den situation, han er i, og det skal vi ikke lave om på. De 20 pct., som ikke får pension, skal ikke gå og hakke på pensionsniveau, og skal de andres dagpengeforbrug begrænses, må det ske ved en effektivisering af arbejdsgangen. Det kan ikke være rimeligt, at klienterne skal undgælde for den langsommelige sagsbehandling.

Alt i alt er vi altså utilfredse med regeringens forslag, fordi de bringer de mest sårbare i en endnu mere udsat situation. De diskriminerer de dårligst lønnede økonomisk såvel som socialt, og de udsætter børnefamilierne for et endnu værre lovgivningssystem end det, vi kender. De angriber deres økonomi og deres praktiske livsgrundlag på en måde, der ikke kan undgå at medføre skadevirkninger af varig karakter.

Agnete Laustsen (KF):

Det kan næppe undre, at debatten om disse lovforslag faktisk begyndte allerede i går, hvor der især fra VS' side faldt mange knubbede ord om, hvor umenneskeligt man i dag blev behandlet rundt omkring på arbejdspladserne, og hvor indlysende det var, at sygdom og fravær var en konsekvens af denne umenneskelige udnyttelse, som man kaldte det. Det er jo næsten forbløffende, at overhovedet nogen af os lønmodtagere er i live og ikke er fysisk eller psykisk nedbrudt, og i alle tilfælde synes såvel fagforeninger som miljø- og arbejdstilsynsmyndigheder at have levet forgæves, hvis det virkelig skulle stå så håbløst til.